

[Ninn-Hansen.]

ordninger gennem interessekontorerne, således at det er arbejdsgiveren, der foranlediger, at skatten bliver betalt.

Det undrer mig, at den høje regering ikke har gjort noget ved denne sag. Det har også undret andre. Der var en artikel i dagbladet *Aktuelt* den 30. oktober af Ministerialforeningens formand, fuldmægtig Rasmus Reeh. Artiklen stod på samme plads som den artikel, vi hørte omtalt under det foregående spørgsmål, så vi må jo takke *Aktuelt* og selvfølgelig også forfatterne for den inspiration, vi får her. I den nævnte artikel fremhæver Ministerialforeningens formand, at den service, det ville være for statens 150.000 ansatte, at man således kunne sørge for betalingen af deres skat, ville have interesse. Ministerialforeningens formand omtaler videre i forbindelse med kildeskatdiskussionen, at der har været modstand imod den tvungne kildeskat, fordi det ville betyde øgede omkostninger på arbejdsgiverside, og hr. Rasmus Reeh tilføjer — jeg anmoder om tilladelse til et citat —:

„Men de statsansattes arbejdsgiver er regeringen, og regeringen er rent socialdemokratisk. Det står således i socialdemokratiets magt at tilbyde alle statsansatte den fordel, som kildeskatten navnlig vil indebære for den enkelte lønmodtager, uden at afvente den tvivlsomme skæbne, som lovforslaget om kildeskat går i møde i folketinget.“

Det er jo rigtigt som udtalt af Ministerialforeningens formand, at regeringen her selv er arbejdsgiveren. Jeg ved ikke, om den højtærede finansminister eller den højtærede minister for offentlige arbejder er den største arbejdsgiver her i landet, men det er vel en af de to ministre, der er det, og når man således er arbejdsgiver, er det vel naturligt, at man yder en service, som altså også ydes mange steder i det private erhvervsliv, og jeg synes, den tanke ville være rigtig at gennemføre en sådan ordning ad frivillig vej.

Jeg synes også, at det ville have interesse

for den videre kildeskatdiskussion — der jo formentlig vil strække sig over mange år endnu — hvis man fik denne praktisering af en frivillig ordning; så kunne man se, hvor stor interessen var for en sådan ordning, hvor arbejdsgiveren sørgede for betalingen af skatten. Man kunne se, om ikke netop en frivillig ordning var tilstrækkelig, så man kunne undgå det store besvær og de mange omkostninger, der ville følge med den tvungne kildeskat, som den højtærede finansminister foretrækker. Vi har jo ikke fået så forførelig meget sagligt materiale til belysning af hele kildeskatdiskussionen, og de tanker, som bl. a. har været fremsat fra min side om en kommission til bedømmelse af kildeskatten og dens virkninger, har ministeren hidtil ikke villet give tilslutning. Jeg synes, at en sådan frivillig ordning for statens ansatte ville indeholde en fordel for dem, der er ansat, og at man desuden gennem denne praktisering kunne belyse hele problemstillingen omkring kildeskatten på en god måde.

Finansministeren (Poul Hansen): Jeg takker det ærede medlem for spørgsmålet og vil til indledning sige, at jeg synes, det er et meget interessant spørgsmål.

Blandt de indvendinger, man fra konservativ side har rejst mod gennemførelse af kildeskatordning, har jo været den, at en sådan ordning ville medføre et alt for stort administrativt besvær og en alt for stor udgift for arbejdsgiverne. Det er i øvrigt også fra konservativ side anført, at statens administration burde forenkles og billiggøres. Alligevel finder man det altså forsvarligt at rejse dette spørgsmål i dag; mere vægt lægger man altså ikke på den nævnte indvending imod kildeskatten.

Selv om det, spørgsmålet drejer sig om, ikke er kildeskat i den forstand, at der er tale om beskatning af den løbende indtægt, så er der dog også her tale om, at skatten fradrages indtægten, før denne udbetales. Ønsket om en sådan ordning — måske endda en videregående ordning i